



ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a členov senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a JUDr. Petra Paludu v právnej veci žalobkyne **K. K.**, nar. X., bytom P. , zastúpenej splnomocneným zástupcom D. K., nar. X., bytom P., proti žalovanému **Ústrediu práce, sociálnych vecí a rodiny**, Bratislava, pracovisko Žilina so sídlom J. M. Hurbanu 16, Žilina, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. AZ/2012/01124/004 zo dňa 25.06.2012, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline, č. k. 20S/73/2012-32 zo dňa 7. mája 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline, č. k. 20S/73/2012-32 zo dňa 7. mája 2013, **potvrďuje.**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva.**

Odôvodnenie

I.

Žalovaný rozhodnutím č. AZ/2012/01124/004 zo dňa 25.06.2012 ako odvolací správny orgán zamietol odvolanie žalobkyne a potvrdil rozhodnutie Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Žilina, pracovisko Bytča č. A/2012/13306/RM/01 zo dňa 10.04.2012, ktorým nepriznal žalobkyni peňažný príspevok na kompenzáciu zvýšených výdavkov súvisiacich

so zabezpečením prevádzky osobného motorového vozidla. Rozhodol tak s odôvodnením, že komplexným posudkom zo dňa 14.03.2012 bola žalobkyni stanovená miera funkčnej poruchy 50 % podľa prílohy č. 3, časť VIII. A. bod 8 písm. c) k zákonu o peňažných príspevkoch na kompenzáciu ťažkého zdravotného postihnutia, ale nebola jej navrhnutá požadovaná forma kompenzácie – peňažný príspevok na kompenzáciu zvýšených výdavkov súvisiacich so zabezpečením prevádzky osobného motorového vozidla. Pretože klientka sa nedostavila na písomné predvolanie na úrad, navštívili ju pracovníčky oddelenia posudkových komisií činnosti úradu a zistili, že je schopná chôdze len na krátke vzdialenosti a pri osobnom pohovore uviedla, že medzi jej integračné aktivity patria občasné návštevy kostola (jedenkrát mesačne), inak sa zdržiava doma. Frekvencia jej integračných aktivít je teda minimálna a zodpovedá zdravotnému postihnutiu klientky, ktorá na zdravotné vyšetrenia má možnosť využívať sanitárne vozidlo.

Žalovaný v napadnutom rozhodnutí uviedol, že ani napriek odkázanosti žalobkyne na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom nemohol odporučiť peňažný príspevok na kompenzáciu zvýšených výdavkov súvisiacich so zabezpečením prevádzky osobného motorového vozidla, pretože nespĺňa zákonnú podmienku podľa § 38 ods. 9 zákona č. 447/2008 Z. z. o peňažných príspevkoch na kompenzáciu ťažkého zdravotného postihnutia v znení neskorších predpisov, týkajúcu sa integračných predpokladov – závažnosť zdravotného postihnutia jej neumožňuje vykonávanie častejších a pravidelných integračných aktivít.

II.

Proti tomuto rozhodnutiu podala žalobkyňa žalobu, na základe ktorej krajský súd napadnutým rozsudkom podľa § 250j ods. 2 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) rozhodnutie žalovaného č. AZ/2012/01124/004 zo dňa 25.06.2012 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V odôvodnení rozhodnutia po citácii relevantných právnych predpisov uviedol, že žalobkyňa svoju žiadosť odôvodnila prepravou osobným motorovým vozidlom, ktoré využíva na návštevu rodiny, kostola, lekára, prírody. Z obsahu spisu súd dospel k záveru, že zistený skutkový stav neumožňuje prijatie jednoznačného záveru, že žalobkyňa nemá aktivity, na ktoré by mohla využiť príspevok na zvýšené výdavky súvisiace so zabezpečením prevádzky osobného motorového vozidla. Na jednej strane je potrebné zohľadniť,

že žalobkyňa aj vzhľadom na svoj vek (91 rokov) a zdravotný stav (okrem iného trpí miernymi známkami demencie senilis) nemôže mať také aktivity, ktoré by ju integrovali do spoločenského života spôsobom, ako je to obvyklé u mladších osôb. Na druhej strane len z týchto okolností nemožno prijať záver, že u žalobkyne nie sú také integračné aktivity, resp. snahy o integračné aktivity, ako to má na mysli § 38 ods. 9 zákona č. 447/2008 Z.z. Aj vo veku 91 rokov a pri známkach miernej demencie žalobkyňa môže mať aktivity spojené s jej spoločenským vyžitím, najmä návštevy svojich rodinných príslušníkov, na ktoré bude potrebné vypočítať okrem už vypočítanej žalobkyne aj jej rodinných príslušníkov, najmä tých, ktorí sa o ňu osobne starajú. Preto napadnuté rozhodnutie žalovaného zrušil z dôvodu nedostatočne zisteného skutkového stavu veci a vrátil mu vec na ďalšie konanie.

O trovách konania súd rozhodol v zmysle § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že úspešnej žalobkyni ich náhradu nepriznal, pretože si ju neuplatnila.

III.

Proti rozsudku prvostupňového súdu podal žalovaný odvolanie, pretože sa nestotožňuje so závermi krajského súdu. Správne orgány vydali svoje rozhodnutia na základe komplexných posudkov, ktoré vychádzali z lekárskeho posudku vydaného v súlade s § 11 zákona č. 447/2008 Z.z. Podľa nich je žalobkyňa odkázaná na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom, nakoľko nie je schopná prepravy verejnou hromadnou dopravou, ale nebolo preukázané, že menovaná má zvýšené výdavky na prevádzku osobného motorového vozidla v porovnaní s fyzickou osobou jej veku, ktorá nie je ťažko zdravotne postihnutá. Žalobkyňa je v pozícii opatrovanej a nie je aktívnym subjektom riešenia svojej životnej situácie a už vôbec nie integrácie, preto jej bol navrhnutý peňažný príspevok na opatrovanie. Požadovaný peňažný príspevok by v tomto prípade neplnil zákonom predpokladaný účel – pravidelné integračné aktivity. Žalovaný považuje skutkový stav pre požadovanú fakultatívnu dávku za dostatočne zistený a všetky následné vyjadrenia rodinných príslušníkov považuje za účelové. Navrhol preto, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zmenil tak, že žalobu zamietne a žalobkyni neprizná náhradu trov konania.

Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhla napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správny. Poukázala na skutočnosť, že predmetný peňažný príspevok sa v zmysle § 39 ods. 9 zákona poskytuje okrem iného aj na realizáciu rodinných a občianskych aktivít,

pod ktoré možno zahrnúť i návštevu vnukov, syna, osobnú účasť na chate, kde sa rodina stretáva a podobne a pod občiansku aktivitu návštevu kostola, cintorína, stretnutie so svojimi vrstovníkmi pri prehliadke obce a pod. Je nesporné, že sa ich nemôže zúčastniť verejnou hromadnou dopravou a má za to, že zákonodarca za zvýšené výdavky považoval rozdiel medzi nákladmi, ktoré vzniknú pri verejnej doprave a individuálnej doprave osobným motorovým vozidlom a nie medzi nákladmi zdravej a postihnutej osoby, ako to uvádza žalovaný. Rozsah aktivít zákon nešpecifikuje, pričom ich vykonávanie bolo v konaní preukázané, čím považuje zákonný predpoklad pre priznanie príspevku za splnený.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal rozhodnutie žalovaného a rozsudok krajského súdu v rozsahu odvolania a v medziach žaloby, odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s § 250ja ods. 2 O.s.p. a jednomyselne dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nie je možné vyhovieť.

Krajský súd zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného podľa § 250j ods. 2 písm. c) O.s.p., t. j. z dôvodu, že zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie veci. Napriek námietkam žalovaného odvolací súd sa stotožnil so záverom krajského súdu o naplnení tohto zákonného dôvodu na zrušenie preskúmaného rozhodnutia. Aj v konaní vo veciach kompenzácie má správny orgán povinnosť zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstarat' potrebné podklady pre rozhodnutie, pričom nie je viazaný len návrhmi účastníka konania (§ 32 ods. 1 správneho poriadku), rovnako platia ustanovenia o dokazovaní a o rozhodnutí, ktoré musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti, medzi ktoré nesporne patrí aj jeho náležité odôvodnenie.

V konaní nebolo sporné, že žalobkyňa je vzhľadom na jej vek a zdravotné postihnutie odkázaná na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom, sporné bolo splnenie zákonnej podmienky na poskytnutie peňažného príspevku na kompenzáciu zvýšených výdavkov súvisiacich so zabezpečením prevádzky osobného motorového vozidla, ktorými sú podľa § 39 ods. 9 zákona č. 447/2008 Z.z. v znení neskorších predpisov výdavky na pohonné látky, ktoré slúžia na prevádzku osobného motorového vozidla, ktoré fyzická osoba s ťažkým zdravotným postihnutím využíva na pracovné aktivity, vzdelávacie aktivity, **rodinné aktivity alebo občianske aktivity**. Zo zákonného znenia nevyplýva, že by malo ísť o zvýšené

výdavky v porovnaní so zdravou fyzickou osobou, keďže zákon v citovanom ustanovení výslovne uvádza, že ide o výdavky na pohonné látky, v danom prípade v súvislosti s rodinnými alebo občianskymi aktivitami, ktorých sa žalobkyňa môže zúčastniť len osobným motorovým vozidlom. Aj odvolací súd považuje záver správnych orgánov, že žalobkyňa sa takýchto aktivít nezúčastňuje, resp. len v minimálnom počte, ktorý nenapĺňa zákonnú podmienku, za predčasný, nemajúci oporu v dosiaľ vykonanom dokazovaní a požiadavku krajského súdu na doplnenie dokazovania v naznačenom smere považuje preto za správnu.

Z uvedených dôvodov teda ani odvolací súd nepovažoval rozhodnutie žalovaného za zákonné a preto napadnuté rozhodnutie krajského súdu ako vecne správne podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdil v celom rozsahu.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 a § 246c ods. 1 prvá veta O.s.p. tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, pretože úspešnej žalobkyni trovy nevznikli a žalovaný nemal v konaní úspech.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 20. augusta 2014

JUDr. Zuzana Ďurišová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Mária Kráľová